

Manifest Fridays For Future Barcelona, 25 de setembre de 2020

En els últims mesos, el nostre món ha experimentat un **canvi sense precedents**. La pandèmia de la Covid-19 ha fet trontollar els fonaments del nostre sistema. S'han evidenciat les febleses i contradiccions d'una economia depredadora que es troba al límit del col·lapse; d'un sistema neoliberal que precaritza els serveis públics i crea grans desigualtats; d'una globalització que se sosté sobre l'explotació del territori i les persones, i que globalitza també la catàstrofe, en forma de pandèmia, de canvi climàtic o d'inestabilitat econòmica. **El virus no és causa, sinó conseqüència d'una crisi sistèmica profunda, i suposa un canvi de context que amb prou feines comencem a comprendre.**

L'emergència climàtica ja era una expressió d'aquesta crisi sistèmica. El desastre s'advertia des de fa dècades en els nombrosos informes científics, en el constant flux de persones obligades a abandonar els seus territoris o en les veus de les qui resisteixen davant d'empreses i polítiques extractivistes. Ara, la pandèmia ens col·loca en un punt d'inflexió crític en què, més que mai, ens hi juguem el futur. Ens enfrontem a un ampli espectre d'escenaris possibles i no podem abaixar la guàrdia: depèn de nosaltres que el canvi avanci cap a un projecte ecosocial, just i democràtic, o bé que la nostra inacció ens porti cap a models ecofeixistes, nacionalismes reaccionaris o l'esgotament definitiu dels recursos que sostenen la vida.

Davant aquesta situació, cal que transformem un dels eixos estructurals del nostre sistema: **el treball**, que avui està estretament associat a la precarietat, la desigualtat i la destrucció del territori, i se situa d'esquena a la vida. Però un nou model laboral just i ecològicament sostenible no es pot basar en una aparent descarbonització de les activitats empresarials ni en una mitificació del teletreball. No podem caure en les atractives falses solucions del capitalisme verd, que ens parlen dels miracles impossibles i dels avenços tecnològics sense tenir en compte el seu elevat cost energètic i material ni els efectes sobre les nostres vides. Per contra, és imprescindible reduir el nostre consum de materials i energia, acompanyant-ho d'una redistribució del treball que garanteixi llocs de treball compatibles amb una vida digna per a totes. Aquest nou model ha d'estar basat en processos sostenibles que parteixin de comprendre que som cossos interdependents i ecodependents, generant sinergies amb l'entorn i entre les persones. La riquesa resultant ha de distribuir-se equitativament i estar al servei del conjunt de la població mitjançant una fiscalitat justa, entre altres mecanismes.

El model industrial: cal fer front a la deslocalització de la producció, l'obsolescència programada, la desmesurada explotació de recursos i al procés accelerat de digitalització que avança sense qüestionament. El tancament d'indústries, com exemplifica el cas de la Nissan, no ha de significar deixar les treballadores al carrer. Ha d'anar acompanyat d'una reinserció en un teixit econòmic més local i una producció més sostenible, estable i de qualitat, que s'orienti a l'interès general amb preses de decisió públiques i democràtiques.

Les cures: és fonamental situar els processos de reproducció social i de sostenibilitat de la vida al centre d'un nou model de treball. Aquests processos essencials per la (re)producció han estat i són majoritàriament assumits per dones i persones migrades, consolidant una divisió sexual i transnacional del treball, però són responsabilitat de totes. Visibilitzem-les. Revaloritzem-les. Redistribuïm-les. Construïm models basats en la cooperació, la solidaritat i la interdependència, com les xarxes de suport mutu veïnals o comunitàries, que han estat essencials per a moltes persones durant la pandèmia; no podem avançar cap a una transició ecosocial i feminista si seguim prescripcions econòmiques obsessionades amb el rendiment. Hem d'adoptar criteris d'avaluació econòmica que ens parlin de vides dignes, que assegurin el respecte i compliment dels Drets Humans, el benestar general i l'estat del medi ambient, no només el creixement del PIB.

El sector primari: no oblidem el seu paper fonamental en el sosteniment de la vida. És essencial avançar cap a un model amb pràctiques més respectuoses amb les seves treballadores i amb el mateix territori i ecosistema. Un model basat en la sobirania alimentària, en la producció de proximitat i sostenible, i que posi al centre els drets i el benestar tant de les persones que hi treballen com de les consumidores. Reclamem també la sobirania sobre els béns comuns essencials, com l'aigua i l'energia: no els volem en mans de grans empreses que exploten i especulen.

El turisme: aquest sector s'ha vist profundament afectat per la COVID-19. S'han posat de manifest els perills de la fragmentació i sobreespecialització econòmica en una activitat econòmica tan fràgil i estacional en moments de col·lapse sistèmic. Tanmateix, milers de ciutadanes hem tingut la possibilitat de gaudir dels nostres barris, pobles i ciutats com mai en molt de temps. Reiterem el nostre convenciment que cal apostar per un model d'intercanvi i mobilitat sostenible, socialment just i que respongui a les realitats territorials concretes; un model respectuós amb el que és local, que potencii l'oci i la cultura populars sense mercantilitzar-los. No volem ser ciutats aparador. La transició cap aquest nou model no ha de destruir indiscriminadament la petita economia, ni derivar en un monopoli multinacional del sector.

El sector públic: la pandèmia ha demostrat la importància i necessitat de blindar els serveis públics, que sent essencials han estat objectiu de múltiples retallades i privatitzacions els últims anys. En un context mundial on les crisis socials, econòmiques i ecològiques s'accentuaran cada cop més, és imprescindible consolidar i ampliar els serveis públics. Han de ser capaços de donar resposta a la totalitat de la població de manera equitativa, suficient i eficient, sense importar l'origen, l'ètnia, el gènere, l'orientació sexual i/o la classe social.

Hem d'estar **alerta**. En aquests temps de transformació, la lluita pel futur pren més rellevància que mai. No podem acceptar les velles receptes neoliberals, per molt que ara es disfressin de verd. No podem conformar-nos amb falses solucions que aprofiten la crisi per concentrar encara més poder en poques mans, que no miren pel bé comú, sinó per la preservació d'un sistema que ens aboca al desastre ecosocial. És moment d'organitzar-nos. És moment d'impulsar el canvi que volem, un canvi que posi en el centre les persones, els cossos, els territoris i la Terra.

Actives i organitzades, seguim lluitant per la vida.